

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπληθείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 12. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 26

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Προσθέστε σ' αὐτὰ τὴ γαλβανοπλαστική, δηλαδή τὴν ἐπιμετάλλωση διαφόρων πραγμάτων με ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, καὶ τὴ φωτογραφία (ήλιογραφία τὴν ἔλεγαν,) ποὺ ἀρχίζουν τότε νὰ θαμπώνουν τὸν κόσμον ἀπ' τὴν κατάπληξιν.

Στὴν τελευταία μάλιστα αὐτὴ ἀνακάλυψη ἐπαίξε τὸ δικό του μέρος κι' ὁ γνωστός μας Μπουλούκος.

Μιὰ μέρα τὸ πρόσωπό του πρόδωκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ γραφείου τοῦ Γιάννη Καρδινιᾶν πρὸ χαρούμενο ἢ ἄλλοτε.

Κρατοῦς' ἓνα κομμάτι χαρτόνι καὶ τὸ δειχνε θριαμβευτικὰ στὸ λοχαγό.

—Τί ν' αὐτὸ πάλι; ρώτησε ὁ λοχαγὸς ρίχνοντας μιὰν ἀφηρημένη ματιὰ στὸ κεφάλι ποὺ παρίστανε τὸ χαρτόνι.

—Δοχαγέ μου, δὲ βλέπετε τίποτα;

—Τί νὰ ἰδῶ; Ἐνὰν ἀσχημάνθρωπο βλέπω στὸ χαρτόνι καὶ τίποτε περισσότερο.

—Ἀσχημάνθρωπο! Καλέ εἰμ' ἐγώ!

—Ἄ, ναί, σὲ γνωρίζω, Μπουλούκο, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς ἐξετάζοντας πρὸ προσεχτικὰ τὸ χαρτόνι. Εἶναι ἐργασία γνωστὴ ἤδη, μετὰ τὴ διαφορά ὅτι ὡς τώρα δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ παρὰ μόνο σὲ γυαλὶ καὶ σὲ χαλκὸ. Ποιὸς τὸ κάμε αὐτό;

—Ὁ κ. Μπλανκάρ' Ἐδράρ, ἓνας κύριος ποὺ ἦλθε ἀπ' τὴ Γαλλίαν, καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς τὸ δείξω.

—Αὐτὸς σὲ καλόπιασε, βλέπω, γιὰ νὰ μὴ τὸν διώξῃς.

—Δοχαγέ μου, ἀπὸ τότε ποὺ μετὰ μάτωσατε, ἐγὼ δὲ διώχνω πιά κανένα.

—Καλά, ἄσε μου τὸ ποτραῖτό σου καὶ φέρε μέσα τὸν κύριο αὐτό, ὅταν ἔλθῃ. Ὅπως νᾶναι, δὲ σ' ἔχει κάνει ζυμφο καὶ νὰ τὸ ξέρεις!

—Δὲν πειράζει, λοχαγέ μου, ἐγὼ δὲν ἔχω παράπονο!

Δὲν ἔφταιγε ὁ Μπουλούκος ἂν ἦταν ἀσχημὸς στὴ φωτογραφία; θὰ τὸ ἐξηγήσετε φυσικότερα ἅμα συλλογισθῇτε ὅτι τότε ἔπρεπε νὰ σταθῇ κανεὶς ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μπροστὰ στὴ μηχανή.

Γιὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν πρόοδο, σκεφθῇτε ὅτι σήμερον εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανὲς μποροῦν νὰ παίρνουν ἐνιακόσιες καὶ πλέον πλάκες στὸ λεπτό!

Αὐτὲς οἱ πλάκες ξετυλίγονται ὕστερα μὲρὸς ἀπὸ δυνατὴ φωτεινὴ ἐστία καὶ παρουσιάζουν μιὰ συνεχὴ εἰκόνα ποὺ ὀλοὶ σας τὴν ξέρετε πολὺ καλά· εἶναι ὁ κινηματογράφος.

Στὶς πρώτες φωτογραφίες χρειαζόταν νὰ ποζάρῃ κανεὶς ἓνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας.

Ἀργότερα βρέθηκαν οἱ εἰδικὲς ἐκείνες οὐσίες ποὺ ἐμίκρυναν τὸ διάστημα αὐτὸ σ' ἓνα-δυὸ λεπτὰ μόνο.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσε τὴν ἐξαιρετικὴ ὥθησιν στὴ φωτογραφία ἦταν ἡ ἀνακάλυψη, ποὺ εἶχε τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσῃ ἀπ' τοὺς πρώτους κι' ὁ Μπουλούκος. Μὲ ἓνα «ἀρνητικὸ» κλισὲ κατωρθωνόταν ἡ ἐκτύπωση τῆς φωτογραφίας σὲ

χαρτὶ κι' ἡ κατασκευὴ πολλῶν ἀντιτύπων.

Θέλετε καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς; θὰ σὰς τὴ διηγηθῶ με λίγα λόγια, γιὰτὶ εἶναι ἀρκετὰ διασκεδαστικὴ καὶ περιεργή.

Ὁ πατέρας τοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Μπαγιάρ ἦταν εἰρηνοδίκης σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλιν τῆς Γαλλίας κι' εἶχ' ἓνα περιβόλι μετὰ ἐξαισιες ροδακινιές. Περὶφανὸς γιὰ τὰ ὠραῖα τοῦ φρουῦ, ἔστειλε καθε χρόνο στοὺς φίλους τοῦ ἀπὸ ἓνα καλαθάκι γεμάτο.

Μὰ ὁ ἐγωῖσμός του τοῦ ὑπαγόρευε νὰ ὑπενθυμίζῃ, μὲνα σημάδι φανερό, ὅτι τὰ φρούτα αὐτὰ προερχόνταν ἀπ' τὸν κήπον τοῦ, ποὺ τὸν καλλιεργοῦσε ὁ ἴδιος.

Ἀκούστε λοιπὸν τί σοφίστηκε: Ὅταν τὰ ροδάκινα ἦταν ἀκόμῃ ἄσπρα κι' ἀρχίζουν νὰ μεγαλώνουν, τὰ τύλιγε σ' ἓνα σακκουλάκι ἀπὸ μαῦρον χαρτί. Ὅταν μεγάλωναν πιά, ὁ εἰρηνοδίκης ἔδωκε τὰ σακκουλάκι καὶ τὰ ροδάκινα παρουσιαζόνταν πάλι ἄσπρα. Τότε κολλοῦσε πάνω στὸ καθένα δυὸ χαρτάκι ποὺ παρίσταναν τ' ἀρχικὰ φηδάκινα ἐλεύθερα στὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου κάμποσες μέρες.

Ὅταν ὕστερα ξεκολλοῦσε τὰ χαρτάκια, τ' ἀρχικὰ τοῦ γράμματα ἔμεναν ἄσπρα μέσα σὲ φόντο κόκκινο. Ὁ ἥλιος εἶχε φροντίσει γιὰ τὸ εἶναι αὐτὰ κι' ὅσοι ἀπὸ σὰς ἔχετε περιβόλι, μπορεῖτε εὐκολὰ νὰ δοκιμάσετε αὐτὸ τὸ πείραμα.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐνέπνευσε στὸ γιὸ τοῦ εἰρηνοδίκου Μπαγιάρ τὴν ἰδέαν

«Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξηγοῦσε τὴ θεωρίαν τῶν ραβδόσεων». (Σελ. 174, στ. α').

να βάζει το κλισέ ανάμεσα στον ήλιο και σε μια επιφάνεια ευαίσθητη στις ηλιακές ακτίνες κι' έτσι να βγάλει εσα ήθελε αντίτυπα αυτού του κλισέ.

Μά μέσα στον κατακλυσμό αυτό των εφευρέσεων, ο λοχαγός Καρδινιάκ δεν λησμονούσε το κανόνι του.

«Αλλωστε κι' ο Αυτοκράτωρ, που έβλεπε τότε να προβάλλει στον πολιτικό δρόμο το ανάτολι προδότημα, του το υπενθύμιζε πάντα.

Αφού τελείωσαν οι προκαταρκτικές μελέτες, αποφάσισε να γίνουν σε κανόνια εμπροσθογεμή τα πρώτα πειράματα των ραβδώσεων της κάννης.

Οι μελέτες αυτές έφεραν στο Γιάννη μια τιμή πολύ σπάνια για έναν λοχαγό: Πήρε το παράσημο του Λεγεώ- νος της Τιμής.

Στο τέλος του φθινοπώρου του 1853

ο Γιάννης βρισκόταν στο Μπούρζ, όπου επέδρασε την κατασκευή των καινούργιων κανονιών με τις ραβδώσεις. Εκεί πήρε το τέταρτο γαλόνι, του ταγματάρχη. Μά το καλό δεν έρχεται μόνο του, όπως λέει κι' η παροιμία. Το Φεβρουάριο του 1854 ξεπληρώθηκε η θερμότερη επιθυμία του: Απέκτησε γιό!

Τί χαρά! Και τί υπερηφάνεια θάνοιθε, αν ζούσε ο παπούς, για το ρόδινο και ξανθό αυτό παιδάκι!

Το βάφτισαν Γιώργο.

— Ένας ιππέας παραπάνω! είπε ο θεός του Έρρικος.

— Όχι! Ένας πυροβολητής! απάντησε ο πατέρας του.

Κι' όμως κι' οι δυο δέ μάντευαν καλά. Ο μικρός Γιώργος δεν έγινε ούτε πεζός όπως ο παπούς του, ούτε ιππέας όπως ο θεός του, ούτε πυροβολητής όπως ο πατέρας του.

Δεκάξη χρονών έτυχε να ιδεί την ήρωική υπεράσπιση του Μπαζέγ από τη Μεραρχία των Πεζοναυτών, τη «Γαλάζια Μεραρχία» όπως την έλεγαν οι Γερμανοί, και το ιστορικό αυτό δράμα του κανε τόση έντονη, ώστε αποφάσισε να γίνει «δεξιότατος», δηλ. πεζοναύτης.

Και δεν έκανε άσχημα να διαλέξει αυτόν τον κλάδο, γιατί η ειρηνική περίοδος που βάσταξε ως τα 1870, ήταν γεμάτη από αποικιακές εκστρατείες στο Τογκίνιο, στο Σουδάν, στη Δαχόμνη, στη Μαδαγασκάρη κι' οι πεζοναύτες γνώρισαν δόξες αληθινές, ενώ ο στρατός της ξηράς μούδιαζε φυλάγοντας τα σύνορα.

Όπως νάναι, ποτέ μπεμπές δεν είδε το φως της ζωής ανάμεσα σε θερμότερες ευχές. Μόνο, ο Πέτρος Μπερτινιό δέ μιλάει να ευχηθή το μικρό Γιώργο για λόγους θλιβερούς, που θα τους ίδητε στο επόμενο κεφάλαιο.

Κι' η αδερφή του είχε τώρα πιά βάλει το ράσο της μοναχής και δε μπορούσε να φεύγει παρά πολύ σπάνια. Έστειλε όμως στο νεογέννητο ένα χρυσό μενταλλιόνι με τ' όνομά του και την επιγραφή: «Θα προσέυχομαι γι' αυτόν».

Όσο για τη μαμά του Γιώργου, ακούγοντας να άποκαλούν στρατιώτη το τρυφερό αυτό πλασματάκι, που τόσο περιπόθητος ήταν ο έρχομός του, χαμογέλασε θλιβερά, όπως όλες οι μαμάδες στη σκέψη του πολέμου.

Κι' η θλίψη αυτή την κατείχε μπρός σ' αυτούς τους αξιωματικούς, που για τον άπογονο της οικογένειας τους δεν μπορούσαν να φαντασθούν στάδιο λαμπρότερο απ' το στάδιο των δπλων.

Μά η μητέρα σκεπτόταν αλλιώς: Δεν είχε προσφέρει πιά αρκετό αίμα

«Ένας ιππέας παραπάνω!» (Σελ. 202, στ. α'.)

στην πατρίδα αυτή η οικογένεια; Κι' αφού το ανθρώπινο πνεύμα είχε αρχίσει να προχωρή με γιγάντια βήματα και το μέλλον φαινόταν ότι θ' άνηκε στους σοφούς και στους εφευρέτες, δεν ήταν προτιμότερο να γίνει ο μικρός Γιώργος μηχανικός;

Η καλή και γλυκειά Βαλεντίνα δεν είχε ζήσει απ' τα παιδικά της χρόνια ανάμεσα σε διηγήσεις μαχών και πολέμων και ήλπιζε σε μια παντοεινή ειρήνη που θα προστάτευε και τον άντρα της και το παιδί της.

Μά η Θεία Πρόνοια δεν θέλησε να πραγματοποιήσει αυτή την ευχή της.

Η παντοεινή ειρήνη είναι ένα όνειρο πολύ θελκτικό, πολύ όμορφο, αλλά είναι πάντα μια ούτοπια, που δεν φαίνεται πιθανό να γίνει πραγματικότητα, έφ' όσον υπάρχουν έθνη που το καθένα έχει τις φιλοδοξίες του, τις ανάγκες του, τις βλέψεις του.

Ο πόλεμος είναι τόσο παλιός, όσο

κι' ο κόσμος κι' είναι μια ανάγκη, που η εκπλήρωσή της ωφελεί τους λαούς. Γιατί μια ειρήνη μεγάλης διαρκείας μαλακώνει τους χαρακτήρες, ρίχνει το ήθικόν και προετοιμάζει την παρακμή ενός έθνους.

Βέβαια ο πόλεμος δεν έχει «θεία καταγωγή» όπως είπε ο Γερμανός στρατάρχης Μόλτκε. Μά είναι ανάγκη και θα μένει ανάγκη, όσο δεν αλλάζουν οι σημερινές συνθήκες που ακολουθεί η ζωή της ανθρωπότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Σ τ ο Σ τ ρ α τ ο δ ι κ ε ι ο

Από τότε που η Λούση Μπερτινιό μπήκε στο μοναστήρι, μια μελαγχολία σκέπασε την καρδιά του Έρρικου Καρδινιάκ. Προσπάθησε να έλευθερωθή απ' τη γονιευτική όπτασία, μά η γαλήνια ζωή της φρουράς κι' ο σχολαστικισμός της καθημερινής ύπηρεσίας δεν μπορούσαν να του δώσουν τη διασκέδαση που του χρειαζόταν. Κι' άρχισε να θυμάται με νοσταλγία την ώραία Αφρική με τον άγνόν άέρα, το γαλανόν κύ- ρανό και τους άπέραντους ορί- ζοντες, που παρασύρουν την ψυχή σε γλυκές όνειροπολήσεις.

«Πέτρα που κυλά, χορτάρι δεν πιάνει» λέει η παροιμία. Στους στρατιωτικούς η παροιμία αυτή έχει ιδιαίτερη εφαρμογή. Κι' ο Έρρικος λοιπόν πήρε την απόφασή του να γυρίσει στην Αλγερία. Ο Πέτρος Μπερτινιό είχε κατορθώσει να γίνει δεκανέας και τώρα τον είχαν προτείνει για λοχία. Είχε γίνει όμορφος, νέος με ώραίο παράσημα, μ' έντονη φυσιογνωμία και μ' εξαιρετική ικανότητα σε κάθε άσκηση.

Μά ακόμη δεν μπορούσε να διώξει το καλό του ελάττωμα: ν' απαντά άμέσως και πολλές φορές ασυλλόγιστα στις παρατηρήσεις που του καναν. Ο άλλοτε άτίθασος χαρκτηρας του είχε συμμορφωθεί με τη στρατιωτική πειθαρχία. Δεχόταν τις διαταγές ή τις παρατηρήσεις των αξιωματικών του, χωρίς καν να συνοφρυώνεται. Δύσκολα όμως συγκρατούσε τον έαυτό του όταν είχε να κάμει με κανέναν υπαξιωματικό που τον έκρινε λιγότερο μορφωμένο απ' τον έαυτό του ή που του μιλούσε χωρίς να τηρή- δλους τους τύπους της συμπεριφοράς.

Έξω απ' αυτό, η τύχη τάφερε να συναντηθή στο ένατο των θωρακοφό- ρων με τον Δελισύ, εκείνον που είχε γρονθοκοπήσει την πρώτη μέρα που μπήκε στο Πρυτανείο. Ο Δελισύ είχε αποτύχει κι' αυτός στη σχολή του Σαιν-Σύρ κι' ήταν τώρα στη λοχία, δηλαδή άνώτερος απ' τον Πέτρο και, το χειρότερο, ύπηρετούσε

στην ίδια ΐλη μ' αυτόν. Πρέπει να όμολογήσουμε ότι δεν είχε ξεχάσει τις γροθιές που είχε φάει μπροστά σ' έλους τους μαθητές του Πρυτανείου, «παλιός» αυτός, από ένα νιοφερμένο «παγώνι».

Στην αρχή φέρθηκε καλά στον Πέτρο. Μά σε πολλές περιστάσεις, ο Πέτρος διέκρινε στις άποτομες διαταγές και στις συχνές παρατηρήσεις του, κάποια καλιά μνησικαλία. Τά είπε στον προϊστάτη του και του ζήτησε ν' αλλάξει ΐλη.

— Άδύνατο! απάντησε όρθά-κοφτά ο ταγματάρχης Καρδινιάκ. Ο στρατιώτης δεν αλλάζει λόγο, έπειδή ο τάδε ή ο δείνα άνώτερός του δεν του άρέσει. Άλλοίμονο αν κάθε στρατιώτης μπο- ρούσε να διαλέγει τους αξιωματικούς του! Τώρα είσαι μεγάλος. Να επιδής- θης στον έαυτό σου και να υπακούης στο Δελισύ πιδ πρόθυμ' ακόμη παρά στους άλλους βαθμοφόρους. Αυτό θα πη αληθινός στρατιωτικός, που πάει για καριέρα.

Ο Πέτρος προσπάθησε να τηρήσει τις αποφάσεις που του χαν έμπνεύσει οι συμβουλές του ταγματάρχη του όταν είχε να κάμει με τον παλιό συμμαθητή του, στεκόταν προσοχή, σε στάση άμεμ- πτη, άκουγε μ' απάθεια τις διαταγές του ή τις παρατηρήσεις του, έκανε κα- νονική μεταβολή κι' έφευγε.

Τώρα ήρθ' ο καιρός να μετανοιώσει γιατί δεν έργαζόταν στο Πρυτανείο. Πόσες φορές, μέσα στις προσπάθειές του να συγκρατηθή, δεν είχε πει:

— Άν είχα πετύχει στο Σαιν-Σύρ, τώρα θάμουν άνθυπολοχαγός και θα πρόσταζα έγώ το Δελισύ κι' όχι αυτός έμένα.

Κι' όμως η συμπεριφορά του έκανε το Δελισύ να μαντεύει στο βλέμμα του Πέτρου όλες τις σκέψεις του αυτές, πράγμα που τον έρέθιζε περισσότερο.

Όστόσο ο νεαρός δεκανέας είχε συγκρατήσει ως τώρα την παραφορά και το θυμό που κινδύνευε να παρα- σύρει πολλές φορές τον όρμητικό του χαρακτήρα. Η άφροσύνη που χε στον προϊστάτη και σωτήρα του ήταν τόση, ώστε ένοιωθε τον έαυτό του ίκανό για κάθε ήρωισμό, άρκει να τον εύχαρι- στούσε. Άλλως τε πλησίαζε η μέρα που θα γινόταν λοχίας κι' ο έχθρός του δε θα μπορούσε πιά να του φέρε- ται έπιτακτικά κι' άπότομα.

Σαφινικά ένα πρωί του Όκτώβρη του 1853, ο ταγματάρχης Καρδινιάκ τον βρήκε και του είπε:

— Πέτρο, φεύγω. Πάω στους Κυνη- γούς της Αφρικής. Πώς σου φαίνεται;

— Άχ, ταγματάρχα μου, ταγματάρχα μου!

— Έσύχασε και δε σε ξέχασα και σένα. Γρήγορα θάρθης να με βρής.

— Ά, τί χαρά!

— Ναί. Μόλις γίνης λοχίας, θα κά- νεις άμοιβαία μετάθεση μ' ένα λοχία του συντάγματός μου, του ΐου, και θα με ανταμώσεις στην Κοστάντη.

Κι' όμως η φυσιογνωμία του Πέτρου έδειξε τόσο όδυνηρή άπογοήτευση, ώστε ο προϊστάτης του συγκινήθηκε. Βάζοντας τα χέρια του στους δυο

ώμους του προστατευομένου του, είπε:

— Έλα, Πετράκη μου, ήρθε η στιγμή να δείξης το θάρρος σου και το χαρα- κτήρα σου. Άκου με που στο λέω: ο συνταγματάρχης σου θα σε κάμει λο- χία το Δεκέμβρη, αν η διαγωγή σο- είναι καλή. Τότε θα μπαρκάρης άμέ- σως για την Αφρική. Σου το ύπόσχο- μαι!

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΓ'.

Η πολιορκία του Γιβραλτάρ

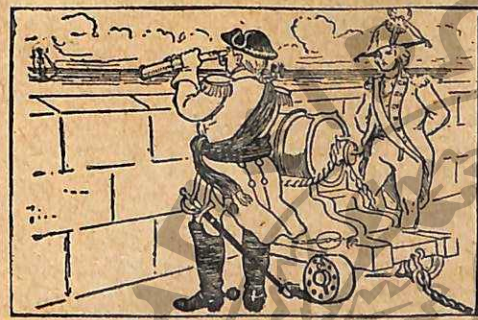
Όταν οι Ίσπανοί πολιορκούσαν το Γιβραλτάρ, — το παραθαλάσσιο αυτό φρούριο που τους το είχαν πάρει οι Άγγλοι, — πήγα κι' έγώ με τον άγγλικό στόλο, που τότε κυβερνούσε ο λόρδος Ρόδνεϊ, να ιδώ έναν παλιό μου φίλο, τον στρατηγό Έλλιοτ, φρούραρχο του Γιβραλτάρ.

Εκεί έπισκέφθηκα μαζί του τα όχυρώματα. Είχα πάρει απ' το Λονδίνο ένα λαμπρό τηλεσκόπιο και μ' αυτό κοίταζ' άντίκρυ τα ισπανικά πολεμικά. Παρατήρησα τότε πως από ένα πλοίο έτοιμαζόνταν να ρίξουν ένα κανόνι των 35 ίσα — ίσα στο μέρος που βρισκόμαστε.

Το είπα εϋθύς του στρατηγού Έλλιοτ, που πήρε το τηλεσκόπιό μου και βεβαιώθηκε πως η παρατήρησή μου ήταν σωστή. Με την άδειά του, επρόσταξα άμέσως να φέρουν ένα κανόνι των 48 και να το στήσουν άντίκρυ στο έχθρικό. Το έκανόνισα μάλιστα έγώ ο ίδιος, που ήξερα από κανόνια κι' ήμουν πιά βέ- βαιος για την επιτυχία της κανονιάς μου.

Τη στιγμή λοιπόν που είδα νάνάβουν το φυτίλι του ισπανικού κανονιού, επρόσταξα κι' έγώ να βάλουν φωτιά και στο δικό μας. Έτσι οι δυο κανονιές έπε- σαν μαζί. Άλλά στα μισά σχεδόν του δρόμου τους, οι δυο σφαίρες απαντήθηκαν και συγκρούστηκαν με μια φοβερή δύναμη που είχε τα πιδ εκπληκτικά άποτε- λέσματα!

Και πρώτα-πρώτα, η έχθρική σφαίρα, με τη σύγκρουση, όπισθοδρόμησε

τόσο όρμητικά, ώστε σκότωσε τον κανονιέρη που την είχε ρίξει. Το όκυρε πέρα-πέρα το κεφάλι, σκότωσε άλλους έξη Ίσπανούς που βοήθησαν στο δρόμο της κι' έσπασε τα κατόρτια τριών πολεμικών, που ήταν άγκυροβολημένα στη γραμμή, το ένα πίσω απ' τ' άλλο.

Έπειτα, τρέχοντας ακόμη προς τα πίσω, η σφαίρα έφτασε στην ξηρά, στα χωρά- φια, κι' έπεσε στη σκεπή μιας χωριάτικης καλύβας. Η δύναμή της ήταν τώρα λιγότερη' όστόσο τρύπησε τη σκεπή, έσπασε τα τελευταία δόντια μιας ροιάς που κοιμόταν σ' ένα κρεβάτι με άνοιχτό το στόμα και χυόθηκε στο λαιμό της.

Ο άντρας της, γυρίζοντας σε λίγο στο σπίτι, του κάκον δοκίμασε να της την βγάλη. Πήρε τότε ένα σκουπόξυλο κι' έσπρωξε τη σφαίρα στο σιομάχι της ροιάς, που η δύστυχη πέθανε από δυσπεψία το ίδιο βράδυ.

Αλλά έκαμε η έχθρική σφαίρα που η δική μας τη γύρισε πίσω. Η δική μας πάλι, τρέχοντας πάντα μπροστά, βρήκε το κανόνι του ισπανικού καραβιού και τ'όκανε θρόνφα. Έν' από τα κομμάτια του έπεσε σαν όβριδα στο άμπάρι κι' άνοιξε κει μια μεγάλη τρύπα. Από την τρύπα αυτή μπήκαν τα νερά. Και σε μια στιγμή το πολεμικό βοδίαξε, με χιλιάδες ναύτες και στρατιώτες που είχε μέσα.

Το άνδραγάθημά μου αυτό έφερε τον πανικό στον έχθρικό στόλο που έφυγε κακήν-κακώς. Κι' από τότε, χάρη σε μένα, οι Άγγλοι έχουν το Γιβραλτάρ.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

*Αγαπητοί μου,

ΓΕΙΝΕ ζήτημα τής ημέρας κι' ο Έρμης του Πραξιτέλους μ' αυτό το ταξίδι του στην Αμερική! Μια ιδέα που έρριξε ή μια πρόταση που έκαμε στην Κυβέρνηση ο κ. Μοργκεντάου, συζητείται τώρα απ' όλο τον κόσμο: Νά στείλουμε, λέει, το περίφημο άγαλμα στην Αμερική, με το πρόσημα

ένος φόρου τιμής κι' ευγνωμοσύνης από μέρος της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Αμερικανική και... να μαζέψουμε δολάρια απ' τους Αμερικανούς, που δεν θα καταδεχθούν δέβαια να ιδούν χάρισμα τέτοιο θέαμα. Άλλοι, βλέπετε, κάνουν ένα τόσο μεγάλο ταξίδι γι' αυτό και θάρνηθη κανείς να πληρώσει μια μικρή εισόδο, για να ιδεί τον Έρμη στον τόπο του; Μ' αυτό τον τρόπο, ο κ. Μοργκεντάου, θερμός φιλέλληνας αλλά και δεινός οικονομολόγος, ελπίζει πως σ' ένα χρόνο θάχαμε για τους πρόσφυγες δώδεκα εκατομμύρια δολάρια. Έ, θάταν κάτι τι! Κι' ο κόσμος τώρα συζητεί: Άξίζει τον κόπο; Πρέπει να πάη ο Έρμης στην Αμερική, να έκτεθη εκεί σε κοινή θέα; Τό μέσο δεν είναι λιγάκι... εξευτελιστικό; Κι' ο σκοπός αγιάζει όλα τα μέσα;

Άλλοι λένε ναι, άλλοι όχι. Μερικοί κιόλα θυμώνουν: Βεβήλωση, φωνάζουν, ιεροσυλία! Έντωμεταξύ, οι ευθυμογράφοι βρήκαν θέμα κι' οι γελοιογράφοι δουλειά. Σ' εφημερίδες, σε περιοδικά, σε περιοδικά, δεν βλέπει κανείς παρά «έξυπνάδες» για το ταξίδι του Έρμου με τις σχετικές ζωγραφιές. Έτσι διάβασα κάπου πως έπειδη ο άπεσταλμένος είναι κουλός και κουτσός... καθώς ξέρετε, το άγαλμα της Όλυμπιας δεν έχει ούτε πόδια ούτε χέρια, δεν υπάρχει φόδος να σουφρώσει τον παρά που θα μαζέψη και να το σκάσει... Άλλοι είδα τον Έρμη ζωγραφισμένο με ταξιδιώτικη στολή, κι' άλλου με τρύπια φορεσιά ζητιάνου, με δεκανίκια και με δίσκο. Τέτοια ένα σωρό. Ός τόσο το ζήτημα είναι ζήτημα. Πρέπει ή δεν πρέπει; Καθόλου άπιθανο κάποιος από τους νεαρούς μας φίλους να ζητήσει και τη γνώμη

μου: Τι φρονώ για την πρόταση του κ. Μοργκεντάου; Άς προλάβω λοιπόν αυτή την έρώτηση, την αναπόφευκτη, κι' άς πω εδώ τη γνώμη μου για όλους.

Τό ζήτημα αυτό, παιδιά μου, είναι όπως το πάρετε. Έγώ τουλάχιστο θάρρηνα δικιο τόσο σ' εκείνους που νομίζουν πως ο Έρμης μπορεί να ταξιδέψη με χαρά, όσο και στους άλλους που λένε πως πρέπει να καθήση σ' αυτό του. Προχτές ίσα-ίσα ένας απ' αυτούς μου έλεγε:

— Ούτε να το σκεφθώ ή Κυβέρνηση! Έστειλε ποτέ ή Γαλλία σε καλλιτεχνική περιόδεια την Αφροδίτη της Μήλου; Έκεί την έχει πάντα, στο Λούβρο, κι' όποιος θέλει, σου λέει, άς έρθη να την ιδεί. Που άκούστηκε να ταξιδεύσουν οι αρχαιότητες, τα κειμήλια ενός τόπου, για να μαζέψουν λεπτά; Όσο μικρός, όσο φτωχός κι' αν είναι κανείς, τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια πρέπει να την έχει. Και μάλιστα όταν ο μικρός αυτός κι' ο φτωχός είν' ένα ένδοξο Κράτος σαν την Ελλάδα! Άλλά έστω. Στέλνουμε τον Έρμη μας στην Αμερική. Κι' αν δεν ξαναγυρίση; Αν δουλιάξη το υπερωκεάνειο σαν τον «Τιτανικό»; Αν έρωτευθούν οι Αμερικανοί το άγαλμα και το κρατήσουν για πάντα; Η αν πάθη τίποτα στη μεταφορά και μās έρθη πιό σακατεμένο απ' ό,τι είναι; Κοντά στην ήθικη ζημία, είναι, βλέπεις, κι' ο κίνδυνος της δολικής. Ριψοκινδυνεύει κανείς, για δώδεκα εκατομμύρια δολάρια, εν' άριστοργήμα της αρχαίας τέχνης, που άξίζει δισεκατομμύρια;

— Πολύ σωστά! είπα εγώ, αληθινά συμφωνώτατος.

Άλλά τότε ένας άλλος, παρών στην δμιλία μας, έλαβε το λόγο.

— Με συγχωρείτε, είπα, αλλά μου φαίνεται πως ο κύριος τα παραλέει. Και πρώτα-πρώτα, ούτε οι Αμερικανοί μπορούν ποτέ να κρατήσουν τον Έρμη, — με τι δικαίωμα; — ούτε υπάρχει κίνδυνος να πάθη τίποτα στο ταξίδι, γιατί φυσικά θα πάρουν όλα τους τα μέτρα. Ένα τυχαίο, δέβαια, δεν αποκλείεται. Άλλά και στο Μουσείο της Όλυμπιας δεν μπορεί τάχα να πέση κεραυνός και να κινή το άγαλμα κάρδουν ή... άσδέστη; Τό «τυχαίο» πουθενά δεν μπορεί κανείς να το αποφύγη! Έπειτα, γιατί να ντραπούμε να στείλουμε έξω τον Έρμη; Τόση «άξιοπρέπεια» για ένα μικρό και φτωχό, καταντά φωροπερηφάνεια. Και στον αιώνα μας, τον πρακτικό και θετικό, ποιος λογαριάζει τέτοια πράγματα; Έχουμε ένα μέσο να μαζέψουμε εκατομμύρια, και θα μās έμποδισή να το χρησιμοποιήσουμε μια ιδέα; Η

Γαλλία δεν στέλνει δέβαια σε περιόδεια την Αφροδίτη της, — που κι' αυτή δηλαδή είναι δική μας, — γιατί δεν έχει ανάγκη. Για, να είχε όμως, και θα βλέπαμε. Άλλα Κράτη, μικρά και φτωχά, κάνουν σήμερα Καζίνα, χαρτοπαικτεία, ρολίνες και τὰ ρέστα, για να έχουν έναν πόρο, που είναι δέβαια πολύ χειρότερο. Και μεις, σήμερα, διατάζουμε να στείλουμε λίγο περίπατο εν' άγαλμά μας;... Περίεργο! Ο κ. Μοργκεντάου και τίμιος άνθρωπος είναι και φιλέλληνας. Μπορούσε λοιπόν ποτέ, αν ήταν κακό πράγμα, να μās το προτείνει;

— Πολύ σωστά! είπα πάλι χωρίς να θέλω.

Οι φίλοι μου άπόρησαν:

— Όστε κι' οι δυο έχουμε δικιο;

— Ξέρω κι' εγώ; Άφού με πείσατε κι' οι δυο;

Γι' αυτό σάς είπα πως το ζήτημα είναι «όπως το πάρετε». Όπως το πάρη λοιπόν κι' ή Κυβέρνηση, άς άποφασίση. Έμεις δέβαια δεν θα διαμαρτυρηθούμε, ούτε αν σταλή σε περιόδεια ο Έρμης, ούτε αν εγκαταληφθή ως αταίριαστη ή πρακτική ιδέα του κ. Μοργκεντάου.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ZENNEBRAHN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Κι' ο Πάτροκλος υποχώρησε.

Η ημέρα ήταν ώραία, ο ήλιος έφώτιζε το δάσος, τα τζιτζικία τραγουδούσαν στα δέντρα κι' ο δρόμος άπλωνόταν μπροστά άσπρος από τη σκόνη. Τη μεγάλη ζέση την έμετράζε μια γλυκειά αύρα, που σήκωνε τα ξανθά μαλλιά της Άνθούλας κι' έφερνε τις ευωδιές των λουλουδιών που άπαντούσε στο δρόμο του.

Ο Πάτροκλος με τις όμιλλες του δυσχερατούσε και το Φραντς και το Γιάννη και την Άνθούλα. Κάθε του λόγος ήταν γεμάτος αυθάδεια κι' έπληγωνε κατάκαρδα. Η δύστυχη μικρή δεν έλεγε τίποτα. Είχ' έλπίσει πως θα καθόταν κοντά στο φίλο της να βλέπη τον Σταχερό να τρέχη και τώρα, απ' τη θέση που ήταν στρυμωγμένη, δεν έβλεπε παρά τη ράχη του Πάτροκλου. Τι άτυχία!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Τὰ κατορθώματα του Πάτροκλου

Έφτασαν τέλος πάντων στο σπιτάκι του Άλάρτη και τον βρήκαν στην πόρτα του να τους περιμένη. Μα καθόλου δεν ευχαριστήθηκε ο γέρος, άμα είδε τον Πάτροκλον κοντά στο Γιάννη.

— Έρθα άκάλεστος κύρ-Άλάρτη, του είπα με αυταρέσκεια το άρχοντόπουλο.

μά ήμουν βέβαιος πως θα ευχαριστηθής.

— Καλώς ώρισες στο φτωχικό μου, άποκρίθηκε ο πρώην δασοφύλακας.

Άλλ' από τον τρόπο που έσφιξε το χέρι του Φραντς και του Γιάννη και που φίλησε την Άνθούλα, καταλάβαινε κανείς ποιους υποδεχόταν με την καρδιά του ο γέρος...

— Άνθούλα, είπα ύστερα, πήγαινε να ρίξης μια ματιά στα φαγιά. Η Σταυρούλα, καθώς σου είπα, δεν ξέρει πολύ να μαγειρεύη. Έγώ στο μεταξύ θα δείξω το σκύλο μου στον πατέρα σου. Ο Γιάννης κι' ο Πάτροκλος άς κάμουν μαζί ένα γυράκι στο δάσος.

— Καλύτερα να μείνω εδώ, είπα ο Γιάννης, να βοηθήσω την Άνθούλα να στρώση τραπέζι...

— Καλά, όπως σου άρέσει, παιδί μου.

Η Άνθούλα έτρεξε στην κουζίνα κι' έδοκίμασε, σαν καλή μαγείρισσα, τα φαγιά. Στο ένα έρριξε λίγο άλάτι, στο άλλο λίγο πιπέρι. Ο Γιάννης ήταν εκεί, πρόθυμος να την βοηθή.

Ο Πάτροκλος, μονάχος του, γύριζε στον κήπο και στενοχωριόταν.

Τό μεσημέρι, η Άνθούλα έστρωσε το τραπέζι και φώναξε τον Άλάρτη και τον πατέρα της. Τότε μόνο σκέφτηκε ο κ. Πάτροκλος πως θα καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τους άπηρέτες του. Γιατί τί ήταν ο Φραντς παρά μισθωτός της μητέρας του; Και το παλιό παιδί εκείνο, ο Γιάννης, που κι' αυτός θα καθόταν στο πλάι του; Πόσο μετανοούσε τώρα που του ήρθε να τους άκολουθήση! Νά διασκέδαζε τουλάχιστο... μ' αυτός στενοχωριόταν!

Παρηγορήθηκε λίγο όταν ο γέρο-Άλάρτης του έδωσε την τιμητική θέση. Κάθησε λοιπόν στη μέση, με τον Άλάρτη στα δεξιά του και την Άνθούλα σταριστερά. Ο Φραντς πάλι κάθησε κοντά στον Άλάρτη κι' ο Γιάννης κοντά στην Άνθούλα.

Για κάθε φαί που έτρωγαν, έκαναν τις κρίσεις τους. Ο Πάτροκλος έτρωγε με πολλή όρεξη, αλλά δεν έλεγε τίποτα. Ύστερα η Άνθούλα έδαλε την πητή μπροστά στον Άλάρτη.

— Τι καλή που είσαι! της είπα ο γέρος με συγκίνηση. Ποτέ δεν ξεχνάς τί άρέσει στους άλλους. Χαρά στον πατέρα σου! έχει, παιδί μου! Τίποτα δεν ζήλεψα σ' αυτό τον κόσμο, μα για

σένα κι' εγώ δεν ξέρω τί θάδυνα για να σ' έχω κόρη μου!

Ο Πάτροκλος πήρε το μεγαλύτερο κομμάτι της πητας κι' όμολόγησε πως ήταν καλύτερη κι' από κέινη που έκανε ο μαγειράς τους.

Άφού ήπιαν και τον καφέ, ο Άλάρτης είπα στα παιδιά:

— Πάτε λίγο περίπατο; θέλετε κιόλα να ψαρέψετε στο ποτάμι; Σας δίνω την καλαμωτή μου, μα να μου υποσχεθώ ο Γιάννης πως θα την προσέχη, γιατί δεν είν' εύκολο να ξανάδρω τόσο καλή.

— Ναί, πάμε στο ποτάμι! είπα ή

«Η Άνθούλα είχε σφίξει το λαιμό του Γιάννη...»

Άνθούλα μ' ένθουσιασμό. Πώς μάρεσει!

Οι γέροι έμειναν στον κήπο, να καπνίσουν και να κουδεντιάσουν και τα παιδιά έφυγαν.

— Πάμε πρώτα να ιδούμε το χαρτοποιείο κι' έπειτα ψαρεύουμε, επρότεινε ο Πάτροκλος.

Τό έργοστάσιο εκείνο ήταν ως μισό μίλλι μακριά από το σπίτι του Άλάρτη. Άλλά κοντά στο ποτάμι κι' αυτό, που το νερό του κινούσε τις μηχανές του.

Άμα τα παιδιά είπαν πως πήγαιναν εκ μέρους του κύρ-Άλάρτη, τους έδωσαν την άδεια να μπου. Στην αρχή, τα όδήγησαν σε μια μεγάλη αίθουσα,

όπου καμιά τριανταριά γυναίκες έδιδαν λεγαν κουρέλια.

Τι άποφορά έδωσαν από τους σωρούς εκείνους των κουρελιών! Από πού έρχόνταν άραγε; τί πληγές είχαν καλύψει; τί ώραίες κυρίες τὰ είχαν φορέσει, ή τί άρρωστες και δυστυχισμένες;... Άνάμεσα στα πρόστυχα παλιόπανα, βρισκόταν και κομμάτια βελούδου ή σατέν.

Οι γυναίκες εκείνες τὰ ξεχώριζαν σε μικρούς σωρούς από όμοια ύφασματα: άλλου τὰ μάλλινα κουρέλια, άλλου τὰ λινά, άλλου τὰ μεταξωτά και καθεξής. Και τόκαναν με μεγάλη γρηγοράδα, γιατί το ήμερομισθίο τους ήταν άνάλογο με την έργασία που έδωζαν. Φτωχές γυναίκες!...

Σ' άλλη αίθουσα έδωζαν τα κουρέλια εκείνα σ' ένα πελώριο καζάνι που θα μπορούσε να χωρέση πέντε βώδια. Από κεί, ένα άσπρο υγρό, σαν ρυάκι από άλεύρι, έτρεχε στο πιεστήριο και λίγο-λίγο σχηματιζόταν το χαρτί.

Τα παιδιά βγήκαν μ' άνακούφιση από τη θερμή εκείνη άτμόσφαιρα. Ευχαριστήθηκαν δέβαια που είδαν πως γίνεται και το χαρτί: τώρα όμως ήθελαν να πάρουν άέρα. Και πήγαν ίσια στο ποτάμι.

Τό ποτάμι εκείνο ήταν πραγματικώς ώραίοτατο. Τα νερά του ήταν τόσο διάφανα, ώστε μ' όλο του το βάθος, διακρινόταν τὰ χόρτα κι' οι άμμοι της κοίτης.

Ο Γιάννης έπιανε σκουληκάκια για δόλωμα, όταν ο Πάτροκλος, βλέποντας μια βαρκούλα, θέλησε να κάμη έναν περίπατο στο ποτάμι κι' άνάγκασε και την Άνθούλα να τον άκολουθήση.

Ο Γιάννης, άφίνοντας την καλαμωτή στην άκροποταμιά, έτοιμάστηκε να πηδήση κι' αυτός μέσα στη βάρκα. Άλλά τη στιγμή εκείνη ο Πάτροκλος σκούνησε με το πόδι του την όχθη κι' ή βάρκα άπομακρύνθηκε.

(Άκολουθεί)

ΑΡΧΙΔΟΧΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

Στους θεούς νάφηνες όλα! Τί πολλές φορές σηκώνουν μερικούς πεσμένους κάτω προύμια στη μαύρη γή κι' άλλοτε τρικλοποδιάζουν και τανάσκελα ξεπλώνουν μερικούς που ψηλά στέκαν. Όλα γίνονται, παιδιά! (Από τον «Στέφανο»)

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΟΣ

ΣΕΛ. ΣΥΝ. ΣΥΝΔΡ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΕΓΚΡΙΣΜΟΥ

ΔΕΗΞΗ ΣΤΗΝ ΑΥΓΗ...

[Δημοσιεύεται για μνημόσυνο του πεπρωμένου Ποιητή.]

...Δροσοσταλιδές ήμερες,
βαλντές πάνω στα κρύνα,
σά χίλιες διαμαντόπετρες,
μέσ' στη γλαρήν αυγή
πουλάκια γλυκομίλητα,
που λαχταράν κι' εκείνα,
πότε νά τρέξω του φωτός
ή αστερευτή πηγή.

"Αρρητ' ανθάκια σύσαρα,
μέσ' στο δροσδό λουμένα,
εὐωδερά και φλογερά,
μέ τη γλυκειά θωριά
φαιδρά νεράκια που ξυπνάν,
σά μισοκοιμισμένα,
και ξεκινάνε, παίζοντας,
πρὸς τὴν κατηφοριά...

Χιονάτ' ἀρνάκια, που λακῶν
ὀλόχαρ' ἀπ' τὴν στάνη,
και πηλαλῶν κουνουνιστῶν
μέσ' στο λενιδ στρατί
κλῶνοι τῶν δέντρων, ἄλλοι φῶς,
και δόξα, και στεφάνι,
κι' ἄλλοι γεμεμένοι και μουγγοί,
και σά γονατιστοί.

"Ἄς ἦταν ἔτσι, σήμερα,
μέ τὴν ἀπαλοσύνη,
καθὼς σταλάζει και σὲ σᾶς,
και τὸς εὐωδιές,
νὰ σταλάζε τῆς θείας αὐγῆς
ἡ μάννα καλοσύνη,
και στῶν θλιμμένων και φτωχῶν
ἀνθρώπων τῆς καρδιές...

† **Ὀψιμος Κρίσις**
Β' Βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 203ου ΔΙΕΓΚΡΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Η «ΔΙΑΠΕΡΑΙΩΣΙΣ»

Ἐκινούμε πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος
βγῇ ἀπ' τὰ βουνά. Ἀφίνουμε
πῶς μας τὴν πόλην και περνούμε
μέσ' ἀπὸ περιβόλια και τοὺς
ἀγρούς, ὅπου βασιλεύει δροσιά
και ἄρωμα κι' ἀκούγεται ρυθμι-
κὸς ὁ κρότος τοῦ μάγγανου πού
τὸ γυρίζει τ' ἄλογο μέ τὰ σκε-
παμένα μάτια.

Στὴ στροφῇ τοῦ δρόμου ἀρχί-
ζει ν' ἀκούγεται ἓνα φλοῖσβισμα.
Ἐμείς τὰ παιδιά τρέχουμε μπρὸς
και φτάνουμε σ' ἓνα μεγάλο
ρυάκι, ῥηχὸ μὰ ἀρκετὰ πλατὺ
κι' ὀρμητικὸ Σὲ λίγο φτάνουν
κι' οἱ ἄλλοι.

— "Ἄ! τὸ ρυάκι ἔχει κατεβᾶ-
σει!.. Τὸ πέρασμα δὲν εἶναι
εὐκόλο! Τώρα τι θὰ γίνῃ;
"Ὁ θεὸς, ὅπως πάντα, εἶναι
και τώρα ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεός.
Βρίσκει μιά μεγάλη πέτρα και τὴ
σηκώνει ψηλά.

— Τραβηχτήτε μακριά! μᾶς
φωνάζει.
Καὶ δίνει μιά και πετᾷ τὴν
πέτρα στὴ μέση τοῦ ρυακίου. Τὸ
νερὸ ἀναστατώθηκε και γέμισε
τὸν κόμπο πιτσιλάδες...

Τώρα τὸ πέρασμα εἶν' εὐκόλο.
Ὁ θεὸς δίνει ὁδηγίες: Θὰ ση-
γίξετε τὸ δεξιὸ πόδι καλά στὴν

πέτρα, (ᾧς βραχὺ λιγάνι τὸ
παπούτσι, δὲν πειράζει), και με
τάλλο θὰ πατήσετε ἀπ' εὐθείας
στὴν ἄλλην ὄχθη. Ἔτσι θὰ γίνῃ
ἡ «διαπεραιώσις».

Περνοῦν πρῶτα οἱ μεγάλοι.
Μένουμε ἐγώ, δύο ἄλλα παιδιά
τῆς ἡλικίας μου κι' ὁ θεὸς.
— Ἐσᾶς θὰ σᾶς διαπεραιώσω
ἐγώ, λέει ὁ θεὸς και περνᾷ
ἓνα-ἓνα τὰ παιδιά στὴν ἄλλη
ὄχθη.

— Ἡ σειρά σου!
Καὶ κάνει νὰ με πάρεῃ κι'
ἐμένα.

— Ὁχι, λέω, θὰ περάσω μόνος
μου.

Ἀπ' ἀντίκρου ἡ μητέρα διαμαρ-
τύεται.
Μὰ ὁ θεὸς, χαμογελῶντας,
ὕποχρεῖ.

— Ὅπως θέλεις... Νὰ ἴδουμε
ὅμως θὰ τὰ καταφέρει;
Παίρνω τὴν κατάλληλὴ στάση,
μετρῶ μέ τὸ μάτι τὴν ἀπόσταση:
δὲν εἶναι κι' ἀστεῖο...

Φαντάζομαι πὼς ἄμα τεντώσω
ὅσο μπορῶ τὸ πόδι μου, μόλις θ'
ἀγγίσει τὴν πέτρᾳ. Διστάζω.
Κοιτάζω γύρω μου: ὅλα τὰ
βλέμματα ἐπάνω μου, ἡ μητέρα
ἀνυσχεῖ, τὰ παιδιά περιμένουν
μὲ περιέργεια, ὁ θεὸς χαμο-
γελά. "Ἄ! θὰ ἦταν μεγάλη
ντροπὴ νὰ ὁμολογήσω τώρα ἀδύ-
ναμία!..

Στηρίζω τὸ πόδι καλά στὴν
ὄχθη, τεντώνω τᾶλλον, βρισκω
τὴν πέτρα, στηρίζομαι ἐκεῖ και
δίνω ὀρμὴ...

— Μπλούμ!
"Ὅλος μούσκεμμα! Τώρα τι
θὰ γίνῃ;

— Ἰδοὺ τι θὰ γίνῃ τώρα, εἶπε
ὁ πατέρας πού εἶχε παρακολου-
θῆσι ἀμέτοχος τὴ σκηνή. Ἡ
Κατίνα θὰ τυλίξει καλά τὸν
κύριον αὐτὸ μέ τὸ σάλι τῆς και
θὰ τὸν πάει σπίτι, σ' αὐτὰ τὰ
χάλια, ἴσια και ὀλοταχῶς γιὰ νὰ
μὴν κρυώσῃ. Ἐμεῖς δὲ ἔξακο-
λουθήσομε τὴν ἐκδρομὴν μᾶς
κι' ἡ Κατίνα θὰ μείνῃ νὰ τὸν προ-
σέχη. Κι' ἂν τοῦ ἀρέσῃ, ᾧς κἀνὴ
παύει τὸ γενναῖο ἐκεῖ πού δὲν
πρέπει... Τὸ νοῦ σου, Κατίνα, νὰ
μὴ βγάλλῃ στὸ δρόμο τὸ σάλι!

Ποῦλὶ τῆς Καταιγίδος (14 ἐτῶν)
Α' Βραβεῖο στὴ Μικρῇ Τάξῃ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστάκης πάει σ' ἓνα σπίτι,
πού τὸν ἔστειλαν νὰ ζητήσῃ τὸν
κύριο και κάτω νὰ τοῦ πῇ.

Κτυπᾷ τὴν πόρτα και τοῦ ἀνοί-
γει ὁ κύριος ὁ ἴδιος. Κι' ὁ Κω-
στάκης:

— Ἐδῶ εἶστε, κύριε;
Ἀγιά-Σοφία

Στὸ τέλος τοῦ μαθήματος, ὁ
δάσκαλος λέει στὸν τιμωρημένο
Νίκο:

— Αὐτὸ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα
κι' ἄλλη φορὰ νὰ ξέρῃς τὴ θέση
σου.

— Τὴν ξέρω, δάσκαλε! ἀπαντᾷ
ὁ Νίκος. Δεύτερος στὸ τελευταῖο
θρανίον!

Ἀντιλόπη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 203ου ΔΙΕΓΚΡΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 198.]

Στὴ μικρῇ Τάξῃ, ἀπὸ 14 ἐτῶν
και κάτω, — διαγωνίσθηκαν λιγὺ-
τεροι και, φυσικά, ἀδυνατότεροι.
Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι τόσο αὐστηρὴ
μέ τὰ παιδιά αὐτὰ τοῦ 1922 πού
φιλότιμα καταπίστηκαν ἓνα τόσο
δύσκολο ἔργο: νὰ γράψουν διή-
γημα! Πρέπει μάλιστα νὰ ὁμολο-
γήσω, ὅτι ἂν πολλοὶ δὲν τὸ κατὰ-
φεραν μέ κανένα τρόπο, ἄλλοι
ὅμως — και περισσότεροι ἀπ' ὅσους
περίμενα ο' αὐτὴ τὴν Τάξῃ, —
ἔγραψαν ἀρκετὰ νόστιμα «παθή-
ματα». Ἐννοεῖται ὅτι τὸ γράψι-
μο, τὸ ὕφος, ὅλων σχεδὸν εἶν'
ἀκόμα ἀδόκιμο, παιδιάτικο ὅλως-
διόλου. Μόνο λίγοι, ἐλάχιστοι,
ἔγραψαν καλά. Ἐπαναλαμβάνω
ὅμως ὅτι ὑπάρχουν διηγηματάκια,
πού τὴν ὑπόθεσίν τους θὰ τὴν
ζήλευαν και μεγάλοι.

Περὶ τὸ νὰ ξαναπῶ ἐδῶ ὅσα
εἶπα προχθές, στὴν κριτικὴ τῆς
Μεγάλῃς Τάξῃς, και νὰ μιλήσω
γιὰ διηγηματάκια, τετριμμένα,
ἀσήμαντα, ἡ ἀπίθανα, ἡ ἀνοστα,
ἡ ἔξω ἀπ' τὸ θέμα και τὸ σκοπὸ.
Εἶναι πολλά. Κι' ἂν μερικά, ἀντὶ
νὰ πάρουν ἀπλῶς Εὐφρημ Μνεῖα,
πέρασαν στὸν Γ'. Ἐπαῖνο ἡ και
στὸν Β', εἶναι γιὰ τὰ σήκωσε
ἓνα καλὸ κάπως γράψιμο, νόστιμο
ἡ ζωηρὸ.

Κι' ἔρχομαι στὰ καλύτερα.
Ἡ **Μαρία Θ. Ζώρα** μᾶς διη-
γεῖται πὼς τὸ ἀδελφάκι τῆς, ἀπὸ
μωρὸ, ἔμαθε νὰ μὴ βιάζεται νὰ
τρώῃ τὰυτὸ του μόλις βγαίνει ἀπ'
τῆς φωτιάς, γιατί «κάει»! Μὲ τὸ
πράγμα μάλιστα ἔμαθε και τὴ λέξη,
— τὴν πρώτην λέξιν πού ἔμαθε και
τὸ πρῶτο μάθημα πού ἔλαβε...

Ἡ ἱστορία εἶναι χαριτωμένη, προ-
πάντων στὴν ἀρχή. Ἐχει ὅμως
τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴν ἐξελλοχεῖται
μέ τὴν ἴδια ὁμιλοσύνη ὡς τὸ
τέλος; κι' ἔπειτα τὸ πάθημα, γιὰ
τὸ σκοπὸ τοῦ διηγήματος πού
ζητήσα, θάπρεπε νὰ τὸ παιδαῖν
μεγαλύτερο κάπως παιδί. Ὅπως
δὲποτε, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἄλλο, τὸ
διηγηματάκι αὐτὸ μποροῖτε νὰ
πάρῃ τὸ Α' Βραβεῖο καθὼς και
τὸ διήγημα τοῦ **Τανού**, πού ἐπι-
σης ὥρατα, μέ τὸ ἴδιο ζωηρὸ ὕφος,
διηγείται τὸ πάθημα μῆς μικρῆς
στὸ κρυφτούλι: Γιὰ νὰ μὴ τῇ
βροῦν, συνήθιζε νὰ μπαίνει σ' ἓνα
μπαούλο, προσέχοντας μόνον νὰ
κοιτᾷ τὸ σκέπασμα μισανοιχτὸ.
Μιά μέρα ὅμως τὸ βαρὺ σκέπα-
σμα τῆς ἔξφυγε ἀπ' τὰ χεράκια,
ἡ κλειδαριὰ ἔκλεισε μονάχη τῆς
καί... μὴν τὰ ρωτᾷτε! Τὰ δυὸ
αὐτὰ διηγήματα τὰ θεωρῶ ἰσοδύ-
ναμα.

Τὸ **Παῖδι** τοῦ **Μέλλοντος** ἀνέ-
βηκε ἀσυλλόγιστα σ' ἓνα δέντρο
κι' ὕστερα εἶδε κι' ἔπαθε νὰ κατε-
βῇ. Ἡ ὑπόθεσις πρωτότυπη, ἡ
ψυχολογία ἀρκετὰ καλὴ, τὸ γρά-
ψιμο στρωτὸ και τὸ συμπεράσμα
ὡς ἑξῆς: «Τὸ πάθημα αὐτὸ μὴ
γείνει διπλὸ μάθημα» πρῶτο μ'
ἔμαθε νὰ σκέπτομαι, πρὶν κάμω
τὴν ἀρχή, πὼς θὰ τελειώσω και

δεύτερο, μὰ μὴν κάνω ἀνώτερο
ἀπὸ τῆς δυνάμεις μου».

Κι' ὁ **Καρδιονόστης** μιά μέρα,
στὸ σχολεῖο, τὴν ἔπαθε γιὰ καλά:
Κρέμασε στὴν πλάτῃ ἐνὸς παι-
διοῦ, μέ καρφίτσα, ἓνα μεγάλο
πολύχρωμο κουρέλι. Τὸν εἶδε
ὁμως ὁ ἐπιστάτης, τὸν μαρτύρησε
στὸν κ. Διευθυντῇ, κι' αὐτός, γιὰ
τιμωρία, τοῦ κρέμασε τὸ ἴδιο
ἐκεῖνο κουρέλι και τὸν περιέφερε
ἔτσι σ' ὅλο τὸ σχολεῖο. Ἡ δια-
κόπηση αὐτὴ τὸν γιάτρεψε ἀπὸ
τὴ μανία πού εἶχε νὰ πειράξῃ
τὸν κόσμον, μὰ τοῦδωσε ἀφορμὴ
και νὰ γράψῃ ἓνα φαιδρότατο
ἀληθινὰ διηγηματάκι, πού ἂν
εἶχε και τὸ ὕφος ἀνάλογο, θάταν
ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Ἡ **Πανταχού Παρὼν** εἶδε μιά
φορὰ ἓνα ταχυδακτυλουργό, τὸν
ἐθαύμασε πολὺ και, ὅταν ὁ πατέ-
ρας τῆς τῆς ἐξήγησε λίγο τὰ θαύ-
ματά του, πὼς ἔκανε ὁμιέτα
σ' ἓνα καπέλλο, χωρὶς νὰ τὸ λε-
ρώσῃ, πὼς ἔκοβε ἓνα μαντήλι
κομματάκια κι' ὕστερα τὸ βγαλεῖ
ὁλόκληρο, — τῆς ἤλθε νὰ τὰ κάνῃ
κι' ἐκείνη. Ἐπροσκάλεσε λοιπὸν
τῆς φίλες τῆς και τᾶκανε...
θάλασσα. Νόστιμο κι' αὐτὸ!

Τὸ διηγηματάκι τοῦ **Ἀφρομέ-
νου Κόμζο** εἶναι ἴσως τὸ πιὸ
καλογραμμένο ἀπ' ὅλα (ἐκτὸς
τοῦ πρῶτου). Ἐχει μάλιστα μέσα
και κάτω λαϊκὲς προλήψεις, ἄνω-
στες, πού τοῦ δίνουν και λαογρα-
φικὴ ἀξία. Ἀλλὰ τὸ πάθημα πού
μᾶς διηγείται δὲν εἶναι παιδικὸ:
τὸ παθεῖ μιά μεγάλη, παντρεμένη,
και τὸ θυμᾶται ὅταν εἶναι πιὰ
γαυιά.

Παιδικὸ, και πολὺ νοστιμότερο,
εἶναι τὸ πάθημα τοῦ **Ἀσπρου
Συννεφάκι**. Ἐνῶ τοῦ ἔχαν πῇ τό-
σες φορὲς νὰ μὴν ψάχνῃ τὰ πράγ-
ματα, και μάλιστα τὰ ξένα, ὁ μι-
κρὸς περιέργως ἀνοίξε μιά μέρα
ἓνα καλαθάκι, πού τὸ εἶχε ἀφήρῃ
στὸ σπίτι τους μιά χωριάτισσα,
και τότε πετάχτηκε ἀπὸ μέσα...
ἓνα μπαλόνάκι, πού εἶδαν κι'
ἔπαθαν νὰ τὸ κατεβάσουν ἀπ' τὸ
ταβάνι ὅπου εἶχε κολλήσει! Μ' ἓν'
ἄλλο τέλος, μέ κάπως καλὴν
ἐκθεση, τὸ διηγηματάκι αὐτὸ θὰ
βραβεύονταν.

Γιὰ μερικά ἄλλα, τῆς ἴδιας δυ-
νάμεως, δὲν ἔχω τόπο νὰ μιλήσω.
Τὰ βλέπετε στὸν Α' Ἐπαῖνο. Κι'
ἔρχομαι στὸ διήγημα τοῦ **Πουλι**
τῆς **Καταιγίδος**. Εἶναι πραγμα-
τικὸς τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα. Κι'
πρῶτα-πρῶτα εἶν' ἓνα ἀληθινὸ
διήγημα, μέ ἀρκετὴ τέχνη γραμ-
μένο, ἓνα κομμάτι λογοτεχνικὸ,
ἀνώτερο, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποψη,
κι' ἀπὸ τὸ βραβεύμενον στὴ Με-
γάλῃ Τάξῃ. Γιὰ τὸ μεγάλο του
αὐτὸ προτέρημα ἔπρεπε βέβαια
νὰ προτιμηθῇ ἀπ' ὅλα, ἀφοῦ κι'
ἡ ὑπόθεσις του εἶναι παιδική, νό-
στιμη, πρωτότυπη, φυσικὴ και
σύμφωνη μέ τὸ σκοπὸ μας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν
και κάτω)ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ **Πουλι**τῆς **Καταιγίδος** [26 Ε].ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ **Μα-
ρία Ζώρα** [20 Ε] — **Ἰανὸς** [20 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ **Παῖδι**
τοῦ **Μέλλοντος** [19 Ε] — **Καρδιο-
νόστης** [18 Ε] — **Πανταχού Πα-
ρὼν** [17 Ε].

Α' ΕΠΑΪΝΟΣ (ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἑκα-
στον.) Ἀσπρὸ Συννεφάκι, Ἀφρομέ-
νο Κόμζο, Καρδιονόστης, Διαβα-
τικός, Διστ, Σάστερ Νύχτα.

Β' ΕΠΑΪΝΟΣ (ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἑκα-
στον.) Λεοβιάκος Ἀσπρῇ, Ἀθάμας,
Δοξαμένους Τσολιάς, Σκόρος, Τελε-
ταῖος Παλαιολόγος.

Γ' ΕΠΑΪΝΟΣ (ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἑκαστον.)
Λαροσακὶδὸ Ἀγκαθάκι, Ἡπειρωτικὸς
Ἀγῶν, Ἀντιδιδῶς, Ἐνδοξὸς Ἐλληγν.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [6 Ε] εἰς
ἑκαστον.) Περικλῆς Δαμιανός, Μαύρη
Ἀράχνη, Ἐρυνδὸς Στανυρός, Ἀλοῦ-
μενα, Μυστηριώδης Ἰπποκρίτης, Μορφω-
τὸς Γεωργίος Πετροπούλου, Φίλιππος Η.
Φίλιππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς **Εὐριπίδου**,
τὴν 19 Μαΐου 1924.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

Στὸ προηγούμενο 25ο φυλλάδιο
τῆς 17 Μαΐου, ὁ ἀριθμὸς του στὴν
ἐπιμελητὴν, ἀντὶ 25 τυπωθῆκε 5.
Νὰ βάλετε ἀμέσως τὸ 2 πού λείπει
και νὰ συμπληρώσετε τὸν ἀριθμὸν,
γιατὶ ὅσοι φυλάτε τὰ φυλλάδια σας
και τὰ κινεῖτε τόμους, θὰ νομίζετε
μεθαῦριο πὼς σᾶς λείπει τὸ 25ο
φύλλο και πὼς ἔχετε διπλὸ τὸ 5ο.
Τὸν ἀριθμὸ πού φύλλου, βλέπετε,
κοιτάξετε κανεὶς πρῶτα-πρῶτα,
ἔταν κἀνὴ κατάταξη, κι' ὕστερα
τὴν ἡμερομηνία ἡ τὸν ἀριθμὸ τῶν
σελίδων. Νὰ διορθώσετε λοιπὸν τὸ
σημειωτικὸ αὐτὸ λάθος γιὰ νὰ μὴ
μπερθευθῇτε.

Ψαροπούλα τοῦ Καλαμανιοῦ,
σ' εὐχαριστῶ γιὰ τῆς τόσο καλὲς
διαβάσεις. Ὅταν ἔχω φίλους και
φίλες σὺν και σῶνα, δὲν ὑπάρχει
ἀμφιβολία πὼς εἰς λίγον καιρὸ θὰ
ἐξήσῃ σ' ὅλα τὰ Σχολεῖα ἡ ἀναλο-
γία τῶν παιδιῶν πού θὰ με παίρνουν.
Ἡ ὀρθογραφία σου, ἀφοῦ ζητή-
σῃ τὴν γνώμην μου, — μὴ φαίνεται πο-
λύ... φουτουριστικὴ. Δὲν πιστεύω
νὰποποιήθῃ ποτὲ τόσο πολὺ ἡ
ἱστορικὴ ὀρθογραφία τῆς γλώσ-
σας μας ὥστε νὰ καταντήσῃ ἀπλῶς
«φωνητικὴ». Μὲ τὸν καιρὸ βέβαια
θὰ λείψουν τὰ διπλά σύμφωνα, ἡ
βιογραφημένη, ἡ φιλῆ, ἴσως κι'
οἱ τόνοι ὅλως διόλου. Ἀλλὰ τὸ
μονάχο του δὲν θὰνταντιστῇ πο-
τὲ τὰ η, εἰ, οἰ, υι, κτλ. Θὰ μείνῃ
τοῦλάχιστο και τὸ η. Κι' αὐτὸ,
ἐννοεῖται, γιὰ τὸ μέλλον. Γιατὶ,
πρὸς τὸ παρόν, εἶναι ἀρκετὰ ἀπλὴ
ἡ ὀρθογραφία τῆς Δημοτικῆς ὅπως
κανονίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖο
γιὰ τὰ Σχολεῖα κι' ὅπως προσπαθῶ
νὰ τὴν κάνω κι' ἐγώ.

Πίσταψε, **Ἀντιγόνη**, πὼς δὲν
εἶσαι ἡ πρώτη πού μου ἐμπιστεύε-
ται τέτοιο πράγμα. Πολλὰ κορίτσια,
στὴν ἡλικία σου, παθαίνουν τὴν
«ψυχικὴ» αὐτὴ, καθὼς τῆς λές,
«ἀρκεστεῖναι»: νὰ μεταχολοῦν χω-
ρὶς αἰτία, νὰ αἰσθάνωνται περισσό-
τερο τῆς λύπης παρά τῆς χαρῆς,
νὰ μὴ τοὺς ἀρέσῃ τίποτα, νὰ μὴν
ἔχουν πιὰ δρεξὴ ὅτε γιὰ μαθήματα,
ὅτε γιὰ ἐργασίον, ὅτε γιὰ δια-
σάβαση. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς! Εἶναι
περαστικό. Δὲν θὰ σοῦ μείνῃ
ὅπως λές. Ἀρκεῖ πού σοῦ δὲν θέλεις
νὰ σοῦ μείνῃ, ἀλλὰ νὰ σοῦ περάσῃ.

Ἀὐτὸ πού λές, **Γεωργίε Ἰωαννί-
νη**, θάταν, καλὸ δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ
γίνεσαι, γιατί δὲν ἔβρω ἀπὸ πρὶν
ποιὲς Συλλογὲς θὰ βραβεύσω. Ἀρ-
χίζω μάλιστα νὰ δημοσιεύω ἐγκα-
κριμένες Ἀσκήσεις ἀπὸ τῆς πρώτης
πού λαβαίνω, πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ
ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς και
μαζεύθουν ὅλες. Ἔτσι συμβαίνει
ἀπὸ μιά Συλλογὴ, βραβευμένην
κατόπιν, νὰ ἔχω πάρει τῆς κυριότερες
Ἀσκήσεις τῆς κι' ἀπομένως νὰ μὴν
εἶναι πλήρεις, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ,
μαζὶ μέ τ' ἀποτελέσματα, μιά ὁλό-
κληρη σειρά μόνο ἀπ' αὐτῇ. Θὰ μπο-
ροῦσε νὰ γίνεσται αὐτὸ, μόνο ἂν ἡ

Ἡ θέλησὴ θὰ ὑποδοχθῇ τὴ
θεραπεία.

Νέα ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς **Σμύρ-
νης**: Ἐγενναν τὰ ἐγκαίνια τῆς
νέας τοῦ αἰθοῦσης και παλχητῆς
μιά γαλλικὴ κωμῶδι, ὅπου διέπρε-
ψαν ὁ μικρὸς Μυράτ, — γιὸς τοῦ με-
γάλου ἡθοιοῦ, — και ὁ **Φέρελπις**.
Στὴν τελευταία ἔκθεσι, πῆραν
ἄριστα ἡ **Ἑλλάς**, ἡ **Σμύρνη** και
τὸ **Ἡλιοτρόπιον**. Θερμὰ συγχαρη-
τήρια! Ὅσο γιὰ τὴν ἔκθεσι τῆς
Σμύρνης, τὴ διάβασα κι' ἐγὼ και
ὄρθκα πολὺ σωστὴ τὴν παρατή-
ρησιν τοῦ κ. καθηγητῆ: ὁ πρόλο-
γος εἶναι σχετικὸς μεγάλος, ἔπρεπε
νὰ μῇ πιὸ γρήγορα στὸ θέμα.

Τὰ ἑξῆς χαριτωμένα μὴ γράφει
ὁ **Ρωβύρος Κατακτητής**: «Ἐπι-
φορτίσθηκαν νὰ σοῦ διαβιβῶμαι
τὰ παρὰ πᾶν τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μου
πού δὲν δημοσιεύει τακτικὰ **Ψευ-
τιές τοῦ Μυγκόπου**. Δὲν μπορεῖ,
λέει, νὰ καταλάβῃ τὴν χρεαζόμεναι
αὐτῇ **Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς**. Γιατὶ
δὲν ξέρει, πὼς ἄμα μεγαλώσῃ, θὰ
θέλῃ νὰ εἶναι ἡ **Διάπλασις** ὅλο
Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς!..» Γιὰ
τὰ ὀρθογραφικὰ πού μερωτᾷ, ἴδου:
Σήμερα, ἀντὶ ἡ ὅπως ἄλλοτε, γρά-
φουν οἱ, (δηλαστὴ τὸ ἴδιο ἄρθρον, τὸ
ἀρσενικὸ, τὸ δάξουν και στὰ θη-
λυκά.) Καὶ ἀντὶ τῆς, ταῖς ἡ τές,
ὅπως ἄλλοτε, γράφουν τῆς (τῆς γυ-
ναῖκες.) Αὐτὴ θεωρεῖται ἡ πιὸ σω-
στὴ, ἡ πιὸ ἐπιστημονικὴ ὀρθογρα-
φία αὐτῶν τῶν δημοτικῶν τύπων.

Πολὺ περὶεργα πράγματα μοῦ
γράφει ἡ **Σούλα**! Καὶ πρῶτα
πρῶτα, αὐτὸ εἶναι τὸ τέταρτό τῆς
γράμμα, ἐνῶ σὸ πρῶτο τῆς ἔλεγε
πὼς δὲν θὰ μοῦ γράφῃ συχνά, ἐπειδὴ
ἔχει πολλὰ μαθήματα. Μὰ νὰ πού
ὅπως θέλεις, ὅσοις ἀγαπᾷ πάντα
βρίσκει καιρὸ νὰ γράφῃ. Γι' αὐτὸ
νομίζω κι' ἐγὼ πὼς δὲν θὰ μπο-
ρῇσῃ τώρα νὰ κἀνῃ ἓνα μῆνα νὰ
μοῦ ἔξαγράφῃ... Κι' ἔρχομαι στὸ

λο νὰ τὰ ἐρῆς καὶ νὰ τὰ διαβάσῃς) **Πέλοπα** (ἔστειλα) ἡ προθεσμία ποῦ δάξω στὴς λύσεις, σημαίνει ὅτι ὡς τότε ἔχω ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ τίς δημοσιεύσω **κὶ' ὄχι ναρτίτερα** ἐπειδὴ ὁμῶς συμβαίνει νὰ δημοσιεῦνται καὶ ἀργότερα, εἶναι δεκταί, κατὰ τὸν ὁδηγό, ὡς πού νὰ δημοσιεῖ- θοῦν ἂν ἐγγραφῶ ὅπως λές, ὁ ἄλλος ποῦ θάῃερε ὡς πότε ἔχει καιρὸ νὰ στείλῃ;) **ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλευθερίας** (δὲν εἶπαμε ὅτι δὲν λέ- χονται τώρα διηγῆματα;) **Ζακελί- ναν καὶ Πασχαλιάν** (ἔστειλα) προ- τιμῶ νὰ μοῦ γράφετε καθεμιά χω- ριστά) **Τόξον τοῦ Φοίβου** (ὥρατο τὸ γράμματάκι σου) μόνον ὁ 7ος ὑπάρχει;) **Κολόμβον** (ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου καὶ θὰ τὴ δημο- σιεύσω ὅπως λάθω καὶ 2-3 ἄλλες, ὄχι, ὁ θάσος) **Ἐνκελ** δὲν παίζει ἔργα τοῦ κ. Ξ., μολονότι ἔχουν γίνεαι καὶ ὁπερτέρας ἀπὸ κωμωδίες δικές του) **Σμίλην τοῦ Φειδίου** (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) **Θρακικὸν Ἰδεώδες** (ἔλαβες, εὐχαριστῶ, περαστικά) **Ἡρώα τῆς Γραβιάς** (ἔστειλα) χαίρω ποῦ ἔχεινες καλὰ) **Πόλιν τῶν Ὀνειρῶν** (ὄχι, σὲ κανένα ἄλλο περιοδικὸ γὰ πασιθὴ δὲν γράφει ὁ κ. Ξ. πολὺ σωστὰ ἡ ἰδέα τῆς μητέρας σου) **Ἑλληνικὸ Χῶμα** (ναί, τώρα γράφεις καλύτερα) **στὴ Μαρίκα** χαιρετισματα) **Ἀτλαντα** (ἔλαβες, ἔστειλα) ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαρι- στῇ πολὺ γὰ τὴς πληροφορίες) **Ἐρμῆν, Σάτυρον, Κόρην τῶν Ἀλπεων, Ἀλεξανδρινὸν Ἀστέρη, Ἀτρώμητο Εὐδωνάκι, Φίλιππον Δρακιδὴν, Υἱὸν τοῦ Σιπύλου κτλ. κτλ.** **Ἐλενθ. Ν. Ρουσάκη, Συμ- ρινιώτικο Κεράσι, Μυσοστίδα, Αἰγλήν Παρασκευᾶ** (ἔστειλα.) **Εἰς ὁδὰς ἐπιστολὰς** ἔλαβες μετὰ τὴν 18 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνι- σμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 24 Ἰουλίου

360. Δεξιόγραφος

Πολύχνη τὸ ἔνα τῆς Γραφῆς, Φέγγει τὸ δευτέρου μου' Καὶ Κράτος τῆς Ἀμερικῆς Κάνει τὸ σύνολό μου.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

361. Συλλαβόγραφος

Δυὸ νότες μὲ φωνήεν
Ἀπλούστατα ἐνώνω
Καὶ πόλη στὴν Ἑλλάδα
Ἀμέσως φανερώνω.

362. Στοιχειόγραφος

Εἴμαι μιὰ ἀπὸ τὴς Ἑπτὰ...
Μ' ἂν μοῦ κόψης δυὰ ψηφία,
Στὸ Αἶγαίο ἄλλη μιὰ
Θὰ προκύψῃ μ' εὐκολία.

Ἀετὸς τῆς Γιώνας

363. Κρυπτογραφικὸν

12345671894 = Ἀρχ. ποιητής.
29864 = Ποταμός.
31864 = Θεός.
437864 = Νῆσος.
51381268 = Ἀκρωτήριον.
65218568 = Πόλις.
71431864 = Πτηνόν.
89441 = Πτηνόν.
943689 = Βασιλοπούλα.
Ἰωάννα Λαῶν

364. Μεταγραμματισμός

Τοῦ βασιλῆα τοῦ ἀρχαίου
Τοῦ ἁλλὰξεις τὸ λαίμω;
Πολύτιμο πετράδι
Μας κάνεις στὸ λεπτό.

Χρυσόμαλλοῦσα τῶν Σφαιρῶν

365. Γωνία

+ * * * * = Ἀρχ. Πόλις.
* + * * * = Βασ. Ἑβραίων.
* * + * * = Τῷ Θεῷ.
* + * * * = Ἀπόστολος.
+ * * * * = Ἀνθρωπάριον
Οἱ σταυροὶ καθέτως Ἀργοναύτης.
Ἰωάννης Α. Χονδρογιάννης

366. Διπλὸ Κεφάλι

ὁσος, μῖσος, οὗς, πῶς, ὄς.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προσ- τεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓνα γράμμα καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικα νὰ σχηματίζουσιν νῆσον.

Διαβολόπαιδο

367. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Δυὸ μεγάλοι Νεοέλληνες ποιη- ταὶ σχηματίζονται ἀπὸ τὰ ἀρ- χικά καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων:

1, Μαλάκιον· 2, Λατίνος ποιη- τῆς· 3, Πόλις τῆς Γαλλίας· 4, Δοξολογικόν· 5, Εἶδος ποιήμα- τος ἡ κομικοῦ ἡθοιοῦ· 6, Ἀ- γριον ζῶον· 7, Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
Εὐστράτιος Παζινός

368. Φωνηεντόλιπον

—πλῆς—θντς——δς—θντς
Δοξαμένη Φουτανέλλα

369. Γρίφος

0 0 0 ἀδάμας
0 φύλλα σμάραγδος
0 0 0 ἀμέθυστος
Μιμῶζα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

370. Chiffre

1234561 = Phénom. astrono-
[mique
2413 = Espace indéfini.
346 = Fleur.
431 = Géographique.
541 = Oiseau.
64243 = Ile.
1331 = Pronom.

Ἀσπρη Καμέλια

371. Sans Consonnes

ae—a—uie—e—eau—e
Πληγωμένοις Λέων

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 10

124. Γαυγάμηλα (γάβ 1 γὰ, μῆ-
λα.)—125. Ρόδος (ρῶ, δός)—126.
*Ὀνος—μόνος—φόνος—127. Ἐνώ-
Νῶς.

128. Κ Ω Α 129. Φουλά.
Α Κ Ε Ι ρι (ΦΟΥΛΑ,
Δ Ε Ν ΡΗνη...)

Ρ Ο Δ Α Ν Ο Σ —130—7+5
Β Ν Θ ×3:4—9—
Α Ι Ο 0.—131. ΜΟ-

Α Α Σ ΣΧΑ (Μα-
ρόκον, ΡΟΔανός, ΘηΣεύς, Μάγ-
Χη, Χανιά.)—132. Μή πλούτει

κακῶς.—133. Ἀπόφρευς τοὺς ὑπο-
νοητὰς (ἀπὸ φρεῦ γε. τοὺς ὑπὸ

134. Ο U R S Κουτάς.)—135.
Ο U E Rendez vous

R E utiles à vos
S semblables

Τὸ πρότεστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀναβίω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—689)

Ἰδοὺν ἡ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ, ἐν
Πλωμαριῷ. Ἀσχαριστοὶ: Πρόεδρος:
Σίριος, Γραμματεὺς καὶ Διαγωνισμῶν:
Ἐνδουσιώδης Ἑλλήν, Ταμίας: Αἰδωπος.

(ΚΑ'—690)

Κόμη Φοίνικα, ἀπορῶ πῶς δὲν σὲ
πῆρε ἀκόμα ὁ πόντος!!!—Νυκτο-
πλάνε, φαίνεται ὅτι ἡ Ἀρλετιὰνα με-
γαλόνει σὺν τὰ κολοκύθια!!—Χεί-
μαρρε, τὸν ποιητὴ θές νὰ μὰς παρα-
στήσῃς;

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. Δοῖς: Ἀριστομέ-
νην Βεσαλιὸν (Διά Μ.) Ἀλεξαν-
δρουπόλις.
Νύμφη τοῦ Ἑβρου

(ΚΑ'—692)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν φωτογρα-
φῶν (τοπιῶν). Προθεσμία τέλη
Ἰουλίου, συμμετοχὴ 50 λεπτοῦ, Βραβεῖον
Α' 15 δραχμῶν, Β' 10 δραχμῶν. Δοῖς μου:
Ἑμν. Μάνον, Ταμισηὴ 11, Θεσσαλο-
νίκη.

(ΚΑ'—693)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ,
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, φωτοβόχοι εὐτυχίας
ἀς πλημμυρίσῃ τὴς ψυχῆς Σας... Στὴ
γιορτῇ Σας.

(ΚΑ'—694)

Μ' ἓνα τρελλὸ πῆδο, μπαίνει στὸ
Διαπλάσσοκοσμο ἡ

ΤΡΕΛΗ ΑΧΤΙΔΑ

(ΚΑ'—695)

Χωρὶς πονηριές, τραπῶναι στὴ Διά-
πλασι ἡ

(ΚΑ'—696)

Μπαίνοντας στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, χαιρετοῦμεν ὅλους καὶ
ὅλους.

(ΚΑ'—697)

Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Δροσοσταλιδα, Πο-
νέμνο Χαμόγελο, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μ.; Ἀπαντήσατε.

(ΚΑ'—698)

Υπνιάρα, ὡς πότε κοιμάσαι; Βλέπεις,
πάνω κάτω εἰμεθα κοιμᾶμες!!!
Τεμπέλα

(ΚΑ'—699)

Κισσέ, Λιλίνα, δέχομαι ἀνταλλαγὴν
Μ. Μ. μέσον Διαπλάσεως μόνου.—
Ναντίνα, ἔστειλα τετραδιάκι.—Ἡρώϊν
Φεσα, θερμὰ σὲ ὑποστηρίξω.—Τεμπέλα

(ΚΑ'—700)

ΝΤΙΝΟ στὴ γιορτῇ Σου, τὴν ἀπό-
λυτὴ ἀτομικὴ ἐλευθερία Σου εὐ-
χομαι. Εὐλιμενίστατα.

(ΚΑ'—701)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. Δοῖς: John Blu-
her, p. r. Alexandrie (Egypte).
ΗΡΩ

(ΚΑ'—702)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλάσσοκοσμο
χαίρετ' ὅλους πάντας.—ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ

(ΚΑ'—703)

Εἰσερχομένη στὸν Διαπλάσσοκοσμο χαι-
ρετ' ὅλους πάντας.

(ΚΑ'—704)

Μαγεμένη Δόση: Ἑλλήν Ἀνδρικο-
πόβλο (parodon), χρονία πολλά.
Παγκόσμιον Ὀνειρο, δὲν ἔρχεται νὰ
μετρηθῇ;

(ΚΑ'—705)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλάσσοκοσμο,
στέλλω στὰ Διαπλάσσοπουλα τὴ γλυ-
κειὰ μου μυροδιά.—ΑΓΡΙΟΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

(ΚΑ'—706)

Μάγκα, Ἀλάνη, συμπαθοῦσα σὰς
ἰδιαιτέρας, προτείνω ἀλληλογρα-
φίαν. Φεγγαράκι, χρονία πολλά.
ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΚΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΑ'—707)

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ, ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΔΥΣΗ, γὰ τὴ
γιορτῇ Σας στέλλουμε ἓνα μπου-
κετάκι δλοθερμῆς εὐχῆς μυρωμένης μὲ
γλυκὰ μὰς φιλιὰ.

(ΚΑ'—708)

ΙΣΜΗΝΗ, ΑΓΡΙΟΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

(ΚΑ'—708)

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ, ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΔΥΣΗ, ΧΡΟΝΙΑ
ΠΟΛΛΑ.

(ΚΑ'—709)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, στὴ γιορτῇ σου χί-
λιες θερμῆς εὐχῆς.

(ΚΑ'—710)

Κόρη τοῦ Ἑβρου, χίλιες καρδιόβγαλ-
νές εὐχῆς στὴ γιορτῇ σου.
Νύμφη τοῦ Ἑβρου, Ἑλπίς τῆς Πατρίδος.

(ΚΑ'—711)

Κόρη τοῦ Ἑβρου, μυριες ἐγκάρδιες
εὐχῆς στὴ γιορτῇ σου.
Βεελζεβούλ, Μαμωνᾶς

(ΚΑ'—712)

Ἀμφότερα τὰ τμήματα τοῦ ΘΡΑΚΙΚΟῦ
ΘΡΥΛΟΥ, εὐχόνται χρονία πολλά καὶ
εὐτυχισμένα στὴν Κόρη τοῦ Ἑβρου, ἐπὶ
τῇ ὀνομαστικῇ τῆς ἑορτῇ.

(ΚΑ'—713)

ΦΕΡΕΛΠΙΣ, ὁ Κωσ-τάκης μας... Γὰ
τὴ γιορτῇ σου δέξου ἓνα μπουκέτο
μυρωμένης εὐχῆς, ὀντισμένης μὲ τὰ
φιλιὰ μου. Καὶ σὺ Κοιμήμενε...—Ἀχ
parodon!—Ἀγρυπνε Παράτηρητὰ.

(ΚΑ'—714)

Ἀλικά, Μιυδός, Ἑλπίζουσα Νεότης,
Ἀ Βεατρίκη, Ἰδανικὸν Ὅραμα, Γυφ-
μιο, Ἀφελὴς Κυπριοπούλα. Δάδια,
ἀλληλογραφεῖτε; Ἄν ναί, γράψατε:
Ἀλφας, ὁδὸς Σαριπόλου 4, Limissol
(Cyprg).

(ΚΑ'—715)

Ἄθω, Μεγαμπατάνο, Μελαψὸ Σμαλα-
τάκι, πολλὰ χαιρετισματα ἀπὸ ἑα-
δελφούλα. Κίνα, ἀλληλογραφεῖτε; **ΛΙΤΣΑ**

(ΚΑ'—716)

Πρωτομπαίνοντας στὸ κομψὸ σαλο-
νάκι τῆς Διαπλάσεως στέλλω φι-
λικὸ χαιρετισμὸ σὲ ὅλα τὰ Διαπλάσο-
πουλα ἰδιαιτέρως στὰ Κυπριοπούλα. **ΑΙΓΛΗ**

(ΚΑ'—717)

ΝΕΦΕΛΗ, ΑΙΛΙΚΑ, ΕΠΙΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ,
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, ΣΤΕΡΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ,
ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΓΚΟΡΜΠΙΟ, ΜΕΛΑΦΟ
ΣΚΑΛΙΟΤΑΚΙ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ, ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ, ΚΟΚ-
ΚΙΝΕ ΚΡΙΝΕ, ΑΒΘ, ΦΟΙΒΕ, ΠΛΑΝΟΔΙΕ, Ἀλλη-
λογραφεῖτε; **ΑΙΓΛΗ**

(ΚΑ'—718)

Τριανταφυλλένιο ἡ Μενεξεδένιο Μπου-
κετάκι, τετραδιάκι Σας στὴν πρό-
τασή μου τοῦ 3ου φύλ. δὲν ἔλαβες; ἂν
δὲν σὰς κάνει κόπο, σὰς παρακαλῶ,
στεῖλτε μου καινοῦργιο στὴ διεύθυνσή
μου.

(ΚΑ'—719)

Γεώργο, Κλέων Μανθῇ, θυμᾶσθε τὰ
ἑλῖα μας στὴν ἐκδρομῇ; Κλέων,
τί γίνεται ὁ Χαλβῆς καὶ ἡ Ἀντουα-
νέττα; **Δροσερός Ζέφυρος**

(ΚΑ'—720)

Μεγαμπατάνο, θερμὰ συγκαρτήρια
γὰ τὰς προόδους σου στὴ Δρα-
ματικῇ. Μὰς ἔξερεις ποῖες εἰμεθα;
Δροσερός Ζέφυρος, Γούλλος

(ΚΑ'—721)

Μοῦσα, ἔστειλα. Σμὰ τῆς Εὐτυχίας
ἔλαβες εὐχαριστῶ. Ἀλληλογραφία
ἀργότερα. **ΑΛΚΗΤΙΣ**

(ΚΑ'—722)

ΟΛΕΜΠΙΚ
Ο ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΕΙ ΜΕ ΟΛΟΥΣ
Δοῖς: Α. Σπάρτην (διὰ Δ. Ρ.), Δια-
δοχὸν Γεωργίου 61, Θεσσαλονίκη.

(ΚΑ'—723)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ
ΕΒραβεύσαμεν ἡ Νέστην-Τριανταφυλλέ-
νια, Σμυρνήν-Ἀδάνιανα. Στείλατε
ταχυδρομικὰ. «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟ-
ΛΙΣ», Βραβεῖον:

(ΚΑ'—724)

Μυστήρ. Ὑπανοστής, Δημοκριτής
(ΚΑ'—724)

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμὸν Διηγή-
ματος. Θέμα ολονόητος. Βραβεῖα:
Σειρά γεωματοσημῶν Δωδεκανήσιων,
Ἀθλοὶ τοῦ Οὐγκῶ, Album Ροδιανῶν
καρτῶν. Συμμετοχὴ δραχμὴ. Προθα-
σμία διημέρος. Περιορίζουσιν ἀπ' ὅλους.
Δοῖς: Michel Mantrakis, Rhodes (Egée).
Ἀλληλογραφεῖτε μὲ γεωματοσημῶ-
ντας. Θέμνη Μάννας, Ἰερὸν τῆς Ἑλε-
νθίας, σὰς ψηφίσαιμε.

(ΚΑ'—725)

Ἀλληλογραφῶ μὲ Γυμνασιόπαιδας.
Δοῖς: Ἀχιλ. Κωνσταντινίδην, Βε-
νετόκλειον Γυμνάσιον, Rhodes.

(ΚΑ'—726)

Παρακαλοῦναι νὰ στέλνουν ἀνάλογα
γραμματοσήμα ὅι στέλλονται ἐπι-
στολὰς στὸν **ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΝ**